

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšedne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ce! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čaložil 1891 Khrjebjanſki farań dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

10. meje 1936

Bauzen

Cantate

Ev. Jan. 15, 9—15.

Dženka staji ƙo w našich Božich domach pod Bože žohnowanje to džěło, kotrež je ƙo w tutnych dnjach sapočało na paczerſkich džěczoch, kotrež směja ƙo bližiche jutry we wěrije wobkruczić a kotrež budža dženka přeni křóć wſchudžom w Božich domach ſhromadžene. To je waſny džěń niž jenož ja tute džěczi, ale tež ja jich ſtarſchich. Woczaſamj wěſće, ſo budža tute džěczi ſ wjekełoſcju a pilnje ƙobu džělać a wuknjeć w paczerſkej wuczbje, a zyrkej budže to ƙwoje činić, ſo bnychu ſałožene byće na tón ſałož, kiž ſteji ja žiwjenje a ja ƙmjercz. Ale waſnu pomoz ma tu poſkiczić ſtarſchiſki dom. Tohodla je to ta próſtwa na wſchěch ſtarſchich, ſo bnychu je wſchěj ƙwěru a je wſchěj křutnoſcju tu ƙobu džělać jaćo čzi, kiž směja jónu rachnowanje dawacž ſa ƙwoje džěczi. Se ſtarſchimi ſtajimj ƙo pſchi ſpocžatku paczerſkeho roſwucžowanja pod Bože žohnowanje, a Bóh daj ƙo derje radžicž tomu, ſchtož čzinimj w jeho mjenje.

Na to ƙo wobrocžimj ſ ƙwojemu tekſtej a prajimj:

Cantate — ſpěwajće!! Spěwajimj, dokełž ƙimj wjekełi.

Mjeno naſcheje dženſniſcheje njedžele dže wróćo na 98. pſalm, w kotrymž wabi pſalmiſta wěrijazny: „Spěwajće tomu Knjeſej nowy kěrluſch.“ Wón jich poſaſa na wſcho to wulke a rjane, ſchtož je tutón Bóh na čłowjekach čzinił. Cantate — ſpěwajće, wěm, ſo je po tutym ƙłowje naſcha ewangelſka zyrkej čziniła wot jeje ſpocžatka ƙem. Kěrluſch w maćernej rěczi dže wróćo na naſcheho reformatora, a bórſny mějeſche ewangelſka zyrkej ƙwoje ſpěwarſke, a ſpěwarſke ƙu byće w běhu w čžaſa ſtudžěń, w kotrejž je naſch lud pſchězo ſa ƙo ƙej nowu móž dobnj w dobrnych a ſtynch čžaſach. Cantate — ſpěwajće, haj naſcha ewangelſka zyrkej radny ſpěwa a na-

ſche Bože ƙlužby njemóžemj ƙej myſlicž bjes tajkeho ſpěwanja. Ale jene je ƙo pſchězo bóle ſhubiko, ſchtož naſchi wótzajo hiſchće bobacže mějachu: ſpěw naſchich rjannych kěrluſchom w naſchich domach a ƙwójbach. Sa to ƙlyſhimj huſto ſpěw, kotrež do kſchěſczijanskeho doma njeſluſcheja. Tu njeh naſcha njedžela ƙriedža mjes naž ſtaji napominanje: Cantate, ſpěwajće tomu Knjeſej nowy kěrluſch! Haj, tomu Knjeſej chzemj ſpěwacž.

Čzehodla chzemj ſpěwacž? Spěwacž chzemj, dokełž ƙimj jaćo kſchěſczijenjo wjekełi čłowjekajo pſches to, ſchtož mamj we ƙwojim Ebóžniku Jeſu ƙu Khrjſtu ƙu. Pſalmiſta ſtareho ſakonja wabi ſ ſpěwanju, dokełž je něſchto ſhonik wo tynch wulkih džiwach Božich. To je jeho wjekele a w tutej wjekełoſczi praji wón: „Spěwajće tomu Knjeſej.“ — Mj čłowjekajo noweho ſakonja ſnajemj wjetiche, dnžli ſtary ſakon. Jeſu ƙowi wucžomnizy widžachu wjazn, hać čzi pobožni w Iſraelu. Nam je prajene: „Spěwajće tomu Knjeſej nowy kěrluſch!“ Nam je prajene: „Haj, ja pſchpowědam wam wulke wjekele.“ Mj ƙlyſhimj: „Budžće troſchtni, waſche hřechi ƙu wam wodate.“ Nam klinež: „Ja ƙym žiwj a wj budžecže tež žiwj.“ Hdžě ƙo nam tajke wěſtoſcže ſjewja, tam ma tež měſto to napominanje: „Spěwajće tomu Knjeſej nowy kěrluſch!“ Wſchetož tajka wěſtoſcž čzini naž wjekełny, a ſchtož je wjekełny, tón je tež hotowny, ſo by ſpěwał.

A nětko ſteji w naſchim tekſće tón, kiž tajku wjekełu powěſć pſchinjeke, ƙriedža mjes nami a pſched nami, a wón praji tež ſ nam: „Runje kaž mje mój Wótž lubuje, tať lubuju ja waž tež.“ A to praji wón ſ nam, ſo by naſcha wjekełoſcž dopjelnjena była. Wón praji: „Ničto nima wjetſheje luboſcže, dnžli tu, hdž wón ƙwoje žiwjenje ſa ƙwojich pſcheczelow woſtaji“, a mj wěm, ſo je wón po tym čzinił. A wón nam tež hiſchće praji: „Wam pať ƙym ja prajiť, ſa moji pſcheczeljo ſcže.“

Wšecze, wón tež něšto wot naš wocžafuje a hej wot naš žada: „Wostancze w mojej lubosczi a lubujcze žo mjes žo bu.“ Ale to je tola něšto, štož žo potom žamo wo žo rosumi, hdžež žmy tajku bohata lubosczi Knjesowu šonili.

Tohodla njednamy dženža wo tym rěčeczi, ale jenož wo tym, so chze Jesuś naš pšeczel bycz a so wón chze, so bychmy my jeho pšeczeljo byli. Hacz my drie prawje wěmy, što ma to rěčacz? To rěka, so je šbėnjennj rosdžel mjes tym žwjatym a mjes nami nježwjatymi, mjes tym bójškim a mjes hrěšnym; w Jesuśu Khrystuśu je tu šako to šjednocženstwo, do kotrehož je Bóh w špocžatku cžłowjeka štworil a kotrež běše cžłowjek w hrěšnym padže šhubil. Dofelž je nam to wšcho šnate wot małosče žem, tohodla žmy huśto na to šabyl, što je to do wulkeho dara a što je to do bohataštw, so žměmy štač w tajkim pšeczelštwje š Jesuśom. To wšchaf rěka, so nimaja žaneje mozy wjazny na naš te nje-pšeczelštwje mozy hrěcha a cžerta a žmjerče, ale so mamy toho, kiž je mje šhubjeneho a šatamaneho cžłowjeka wumohł, warbowal, dobył wot wšchitkich hrěchow, wot žmjerče a wot cžertowštwje mozy. Hdž hej to ras prawje hacž do pošlednjeho pšchemyšlimy, dha njemóže hinač bycz, dha šacžehnje do našich wutrobow to wulke, wošbožaze wježe, kotrež wě a praji, so naš ničto, tež niz ta žmjerč, njemóže dželicž wot teje luboscze Božej, kotraž je w Khrystuśu Jesuśu, našim Knjesu.

Šmy-li pač wježeli, dha potom tež špěwajmy tomu Knjesej nowy šerluś. A to dyrbi bycz žlyšchecž š našich šerluśow, štož ras prajišhtaj Šetr a Jan pšchod wnjosej radu w Jerusaleme w mozy toho, kiž běše tu žmjerč pšchewinyl a běše jeju Šbóžnik: „Mój žo wšchaf toho njemóžemoj wostajicž, so bychmoj njerěčaloj, štož žmój widžaloj a žlyšchaloj.“ Našha žyła wěra dyrbi žo bu klincžecž, hdž špěwajmy wo ewangeliju a wo tym, kiž je jón nam pšchinjeł. Ewangelijon je wježela powěšč. Hdžež šchescžijenjo wjazny nješpěwaja š šwalenjom a š džakowanjom, tam někač pobrachuje na tym najwažniškim nutšach wo wutrobach. Kaž dolho žo hišchze mjes nami špěwa wo tych džiwach Božich, tak dolho tež žyrkej Khrystuśowa njemrěje. Tuž, Cantate, špěwajcže tomu Knjesej nowy šerluś, pšchetož wón džiwaj cžini. Šamjei.

Džecžatow dar.

Na kuzny wšch pupki žo pukaja,
Hdž nalětnje šlōncžko je hrěje,
A džecžatka pěkne tam šwětki šchcžipaja:
„Kač macžerka nad nimi radošče šměje!“
Je džecžatow cžicha tak mnyšlicžka,
Kiž macžeržy domoj žo šaběhnje.
Rad šwětku wšchaf dari jim kucžka tak bohata.
Kač nad nej tam mjetel tak radoštnje šlětuje! —
Pižany šwěčel dženz doma nětk blido tam debi.
A macžeri džecžatka lubje žo tuleja:
„Š šwěčelom luboscž my darimy tebi!“
Jažne jich wōczka š nej šhladuja:
„Pnyš, macžerka luba, žo žwjedženšy!
Wšchaf njedžela tuta dženz tebi je data!
Hdž džeczi my twoje tu dorostle žmy,
B'dže tebi, o macžerka, štaroscž wšcha wšata.
Štaroscž wšcha! Macžerka moja!
To nihdy nej nihdy wěž twoja!
Štarasch žo ša džeczi, dothož tu žy,

Štarasch žo ša džeczi, hdž w njebiešach ty.
Wšchach štaroscžow štaroscž pač tebi tu je:
Špěwacz tu pacžerje macžerne!

L. a R. W.

Macž a džecžo.

Šslawny jendželški předač Spurgeon powědašche:

„Ras žo botu wječor šaschcžepich šhutnje šchescžijanškim štaršchim do wutrobny a šwědomja, so njebychu škomdžili, šewojimi džecžimi wo jich dušchi rěčecž. Mjes druhim jim prajach: „Cžinčze to dženz wječor hišchze, jeli so to hišchze nječžinješchze. Wny macžerje, wny mi prajicže, so džeczi špja, hdž domoj pšchindžecže. Njech! Džicže š nim, wubudžcže je a rěčcže š nimi wo šbožu jich dušche!“

Žena š macžerjom — wo tutym padže wěm, so je wěnosč, — džěšche domoj. Šeje holcžka ležěšche hižo we šožu a špasche. Wona ju wubudži a rjekny š nej: „Šanka, moje lube džecžo, ja nježym š tobu hacž žem ženje wo twojej dušchi rěčala. Předač je naš dženz wječor napominal to cžinicž a je prajil, so dyrbiu tebe budžicž jeli so hižo špiš.“

Šako Šanka šbudžena ša tym pšchindže, što je, rjekny wona: „Macže, ja žym žebi huśto na to mnyšlica, cžehodla ty ženje so mnu wo Khrystuśu njerěčliš; ale ja šnaju jeho hižo 2 lěče.“

Macž bě šatorhnjena. Šondželu po tym pšchindže š holcžku š mni a rjekny: „Wušchcžicže tola tuto lube džecžo a pšchijimajcže jo do wožadny!“

Šako bě mi wšchitko wupowědała, woprašach žo holcžki: „Cžehodla dha nježym to dawno hižo macžeri prajila?“

„Nó“, šnapšchecžimi holcžka, „šdašche žo, so macž ženje na to nješchindže, wo tym rěčecž. Wona mi ženje škladnošč njepošćicži, jej tole prajicž.“

Macž rjekny: „Ša žo hanibuju, so dyrbiu wuśnacž, so nježym žwojim džecžom ženje to byla, štož bych dyrbjala jim bycz; ale, hdž Bóh mi pomha, njedyrbi žane š mojih džeczi w pšchichodže wot macžerje šanjehane bycz, tak ša Khrystuśa namaka, bjes toho, so macž wo tym wě.“

*

Šchwedški kral Korla XII., kotryž wot 1697 hacž 1718 knježěšche, lubowašche wo žwojich mlōdnych lětach wino jara a pijěšche jeho huśto pšchewjele. Šchi tym bě žo ras tak šabyl, so šłowa wupraji, š kotrymž žwoju macž wonješčeczi, kotruž tola hewač jara cžěščowašche. Našajtra jemu to pšcheczel praji. Korla žo wulzy štroži a šblēdny. Wša šeluch wino a džěšche š nim š žwojej macžeri. Šola njeje šastupiwšchi rjekny: „Macže, ja žym Waš wčera wonješčecžil; wny dyrbicže doščcžinjenje mēčž!“ Wón wupi wino a pšchistaji: „To bě pošlednje wino, kotrež žym wo žwojim žiwjenju pil!“

A žym je žwojemu šłowu, kotrež macžeri šawda, cžadž žiwjenja šwěrnny woštal.

*

A to, štož tu šako šecže šajimy, to štej tu niz jenož tutoho dnja dla, kotryž je pšchede wšchēm macžeri, štaršchimaj wēnowany, ně, tež toho lěta dla, kotrež žměmy žwjecžicž šako jubilejne lěto 100lětneho škutkowanja šaškeho mižijonštw, š kotrymž žmy w džakownosczi a lubosczi šjednocženi:

Š dalokého mižijonškeho pola bě žmēka a mohla manželška mižijonara do domišny pšchincž a tu cžadž dowolenžy je žwojim šchtyrilētnym žymkom šjednocžena bycz. Ale tutón cžadž radošče a šboža žo macžeri kač džěšču tak rucžeminy a džē džēlenja tu bě, přjedny hacž žo dohladašchtej.

Macž dyrbješe jažo do swojeho džela. To wona tež rad chynje, ale jo dželić wot džescja na dolhi czaž, to bě czežko, jara czežko! Ale džecjo dyrbješe tu swojeho wufubłanja dla w domišnje woštać. Tuž jo mišijonačka krotko přiedy hacž wotjedže na poł hodžiny do swojeje štiny samkny a, jo modlo, ja czežke wotomiki rosžohnowanja a ja dželenje i mozu i wy-žoła pšichotowa, a jo požylni ja wopor, kotryž dyrbješe pšchinjesć. Po modlitwje setre žebi žylsy a rosžohnowa jo

wutrobnje i džescjom. Pšichitomnym rjetny wona: „Ja chynj žynej salutować, mječ a widžecž w pomjatkju swoju macž, i rosplakany a žylsojty mjeswocjom. Jemu dyrbi pšheczelnischi wobras w pomjatkju jawoštać!“ To bě křobla macž a žwerna mišijonačka! A to bě runje tak žylna kaž něžna macžerna lubošć.

Na paczerje!

Na paczerje woła tuta njedžela džeczi. Hižo w tydženšim čyble je našy njedželni džeczi a šarschich špytat pšichotowacž na to a niz mjenje ja to, so bnyhu wšchitzy byli dženza w Božich žlužbach. A wožada niz mjenje! Na kónzu paczerjow, po konfirmaciji jo wožadže a wšchitkim pšichitomnym praji: „Njestomdž, nještaz je, kiž žu tebi porucžene i žwjecženju!“ To płaczi dženza pšichi špocžatku paczerjow runje tak křutnje. A niz jenož to! Ně, tež: „Konfirměruj je, to reka: wobkřucžej, wobtwjerdžuj je w prawej křesczijanškej wěrje je žłowom a je skutkom, je žiwym pšichladom!“ A tohodla: Do paczerjow, wožada a wšchitzy! Do modlenja! Modlcze jo, prošcže, dobroproščcže!

W tutych dnjach pišasche mi něchtón: „Ja jo nočzu ras łacž, so nježnym wišhe možnoty wužiła, džecjom šmožnicž radošcže, kotrež jim šmožnicž hewaf ženje wjazny možno njeje!“ A wy šarschi a křótšja, ty wožada, wy wšchitzy macže nětkle, hdyž džeczi na paczerje křodža a jo wožebje hotuja ja žiwjenje — a wumrěcže, ja cžažnosć a wěcžnosć, škladnosć, jim radošč, wěrnju radošč pšichotowacž, škladnosć, kažkaž ženje wjazny w jich žiwjenju njepšichindže. Wy tola wšchitzy chzecže, so bnyhu jo samohle radowacž a so bnyhu wam ja to džakowne byle a waž ja to žohnowale tu w cžažnosć, kaž jónu we wěcžnosć. Wy njechacže, so bnyhu waž ras tamale tohodla, dofelž njeicže je wuhotowali a dohotowali tak, so bnyhu jo mohle radowacž wěrnje a prawje. Tohodla: Do

paczerjow, do modlenja a do skutka wy wšchitzy, kiž wy konfirměrowani šcže, kiž wy mjeno křesczijana a křesczijanka macže! Wot tuteje žwjateje porucžnosće a pšichotownosće waž njewotwježe nihto — nihto — křiba so wy džecže a jo swojeje wěry a swojeho mjena křesczijan, křesczijanka wšdacže! —

Valentin Friedland bě jedyn i Lutherownych pšhecželow. Šwjetscha reka po swojej domišnje Trozendorf. Wón bě drje najšlawnišchi, žyle wěcže pať najbóle swojorašny — originelny praji šwjetscha Šsereb i Němžom — wucžer swojeho cžaža. W jeho Goldbergskich šchulach bě husto wjazny hacž tyžaz wucžomžow. Trozendorfej bě možno, do šchulsteje jštiny štupicž a šchulerjow postrowicž: „Pomhaj Bóh wam, wy nadobni, mječžanoštojo, radni kņeža, kěžoržny a wječchowšny radojo, wy rjemježnizny, wuměžny, pšhefupžny, wiko-warjo, wy štražnizny, katojo, nježmanizny! — To wšcho móže i waž bnyč — po tym hacž jo wy macže!“

Nam jo šda, so je tole křutne došłowo i tomu, šchtož tu runje pišachmy, i tomu, šchtož tutón džen dozyla praji — paczerškim džecjom a tym, kiž žu paczerje wufhodžili — a požacžujemy: tym, kiž žu w paczerjach, a tym, kiž žu jo paczerjow wšdali. Tuž špěwajcže paczerje, kiž wy paczerške na paczerje wjedžecže a pšchewodžecže!

Sa mišionstwo.

Pšhezo bóle bliža jo dny 100lětneho jubileja Lipsčanškeho mišionstwa. 7., 8. 9. junija to budže. My žwjecžimy je žobu w duchu a i modlitwu a i darom jubilejnego džaka.

Sa rozpominanje wišheho, šchtož mišionstwo je a chže, štajimy tu dženza wurěš i předowanja, kotrež je ras jedyn i woječskich šararjow mječ.

„Mnoho je jich mišionstwu njepšhecželnych. Woni jo na njo hněwaja. Tajny pať dyrbja žyle knihi Šapostokskich škutkow w Nowym Šakonju wuščmórnyč a hišcže wjele drugeho. Štajeja kulturu wišchiche wišheho. Ale móže pať kultura žama cžlowjekam šbožo pšchinjesć? Ja žym našhoniš, šchto kultura žama dozpije! Šchtož Biblija wo městomaj Šodom a Šomorrha praji, bu mi šrošumliwišhe, jako pobuch dužny do Rhinešiskeje wójny w mječze Šort Šaid, kotrež tam leži, hdyž jo tak rjež šti džele šemje dótkaja. Tež dužny tam a w Rhinje wuščnyšchach huščžičho prašchenje: „Čžehodla nje-woštaja Rhinškich i Bibliju na počoj?“ Š teho cžaža, so pohladach do Rhinškich jaštow a do woblicžow jich telko, i kotryž jo wudobnywašhe žedženje a šdychowanje po wuščwobdženju lacžneje kreatury, i teho cžaža wem ja wotmolwicž a doprajicž cžlowjekam, kiž jo tak prašheja.

Šsu tež tajny, kiž praja, so je mišionstwo njetrjebawšhe, bjes wužitka. Šchtož to praji, nješnaje štawisny mišionstwa. Šich wjele praji, so ma jo Afrikanskim to wotplacžicž, šchtož žu na našchich krajanach škucžili. Ja dopomnju na našheho wulkeho křěžora Wilhelma I., kotryž, po na něho škucžonym nadpadže i womorny wotucžiwšchi, rjetny: „My dyrbimy wot nětk nješto čžinicž ja wbohich w ludu!“ — Težodla čžim horliwišcho nuts do Afriki i ewangelijom! To je jene: ty dyrbišch! Běda pať nam, hdyž žmy lěni škutkowacž ja Kņesowy ewangelij!“

Žyrfej a štat.

Šantate. Dženžnišcha njedžela ma wožebiteho wuřnama. Džen maczerje žwjecžimy niz jenož doma we žwójbje, ale tež w Božim domje. Boža žlužba ja šapocžatš paczerškeje wucžby je na tutu njedželu wotštorčžena, a to je Boža žluž-

ba niz jenož ja hwojby, kotrež maja lětka džeczi na parčejach, ale ja zplu wožad. A potom njedha tuta njedžela jenož rěčacž Canate, ale chze wot dawna jem bycz lute „Cantate“, kotrež sanošuje zpla wožada w Božim domje. To hu tsi njedžele na jenej! Kelko kemšerjow dyrbya to tuž dženka w toždym Božim domje bycz! So bychu tola tež byli! Bóh swarnuj, so nasche wožady, so naschi wožadni skomdža skladnosće, i Bohom rěčecž a skladnosće, hdžez Bóh i nim rěczi. Skomdžene skladnosće klušheja tola kóbu do tych „kamjenjow, i kotrymiž pucz do hele plestruja“.

„Deutsche Glaubensbewegung“. Hrabja Reventlow, wo kotrehož wustupie i tutoho nowopohaniškeho hibanja, kotrež chze němiskemu ludej sbožo pšchinječ, kmj pižali, je snowa wšhelakeho wo pšhicžinach hwojeho wustupa a wo tutym hibanju dozpla wošjewi. Sčtož je najbóle šašudžaze w jeho rošestajenjach, je drje to, so wón tutomu hibanju poroči, so je wono pucz do materialismi. Wón praji: „Nahladny, kotrež woni jako płacžaze proklamuja, wjedu pšhes wšch móžne šawodžewanja a so naduwaze kłowa njemplyne i materialistiškemu hwojta-nahladej, ja kotrehož šastupjerjow hu wuprajenja wo bójskim abo wo boš jenož pšichaze šraš.“ Dale wón wošpjetuje: „Nadběhowaze, ničaze wojowanje tajkeje organizacije pšhecziwo kšhejczijanskej nabožinje wustutkuje jenož nabožne rošchczepjenje w ludowym zplu, ženje pa nabožinu a je ranjenje nazionalsozialistiškeje ideje a jeje wužměščenje.“ — Nadžiomnje tuto špšnacze bórny dobu dže! von Reventlow praji, so štajnje dopižny doštawa, w kotrychž štronjenje, i kotrymiž njeje ženje wo tutej wězy rěčal, jemu pšichlošuja. Podobne šašudžowaze nahladny wo tutym hibanju „Deutsche Glaubensbewegung“ namakaš tež druhdže hišcže. A to žadny džiw, dokež bywa tuto hibanje w poslednim cžašu wótriške pšhecziwo zyrkwi. Tu a tam je wono tež hižo krajiny nakasno. Tohodla ma pak toždy a tožda hwěru hwědčicž i myšlu, se kłowom a i zplm šadžerženjom wo wěje do Jesom Khrysta a wo jeje wobšbožazej mozy, we kotrež wěryžny wuřawa: „Ja šamóžu wšhitko pšhes toho, kotryž mje móžneho čini, to je pšhes Khrystuša!“ Se kłowom wo tym hwědčicž, to njedošaha! Šutki dyrbya tu bycz! Se kłowom wuřawacz: „Ja wěru do Jesom Khrysta“, se hwojim šadžerženjom njedželski a wšhedny džei wo wšchem móžnym hwědčicž, jenož niz wo kšhejczijanštwje, to je pšherada, i kotrež pšheradžišch šameho so a přejesh kšhejczijanštwo a Khrystuša. Tohodla: kebje dla, hwojich lubnyh dla, wošebje hwojich džeczi a młodnyh dla pokazmy džei wote dnja a wšhudžom, šhto kšhejczijanštwo je a so tu kšhejczijanštwo je a wopožamny so jako kšhejczijenjo se kłowom, se šutlom, i zplm žiwjenjom a šadžerženjom!

W Čěštokłowakškej traje hibanje ja pšhestup do ewangeliskeje zyrkwe dale. Něotre ewangeliske wožady hu i tym w běhu poslednich tjoch lět telko pšhidobnye, so maja jónfrócz wjazny wožadnyh. Tak poštupi na pšch. wožada Görkau Rothenhaus wot 500 dušchow na 950 dušchow.

Se Šerbow a i šaloša.

Wójna mjes Abekynskej a Italškej drje so ke kónzej bliži, šnajmjenšcha w Abekynskej. Sčto je wšheho hišcže budže, je druha wěz. Abekynski kězor abo „negus“ je drje mjes tym, hdžy hu powěcže prawe, do Palestiny doješ. Wón

wopuščczi čžekajo hwoj kraj, kotrehož hłowne město Addis Abeba hu i tym měštno šnutsčowneho wojowanja a rubjenja a palenja. Tam šndlažny Europjenjo běchu šdžela we šmjertnym štrajše. — Poslednje kłowo wo tutej zplej wězy drje hišcže tak bórny njebudže prajene.

Š Brazilškej, w kotrež i podpjeru Němskeje Evangeliske Zyrkwe němšny duchowni w němiskich wožadach šutkują, je došchla naštróžaza powěcž. Wona nam počaže, kač čžekla a štrajšna klužba tutnyh tam šutkowaznyh duchowny husto je, šdobom pak tež, so tuczi duchowni tutu klužbu tola hwěru a woporniwje šastawaju. Je to powěcž wo šarari Richertu. Tutón šndleške w měšcže Sobradinho. Wot tam bě so wón do wožady Pitengal podaš, kotraž je 42 kilometrow šdalena, a bě meš Božu klužbu a konfirmaciju je špowědžu. Dužny domoj pšhišdže wón do wulkeho šliwka, pšhed kotrymž dyrbyje šhe najprjedy wucžeka w domje pšchi puczju pntacž. Pošdžišcho poda pak so snowa, hacžrunjež jeho warnowachu, na pucz, dakež wědžesche, so wšhelake nušne džela doma na njeho cžachu. Wón dyrbyješke pšchi tym pšhes rěfu, kotraž bě se šliwkom napjata a torhata. W njej so wón šatepi. Šarar Richert šutkowasche hižo wot lěta 1927 w Brazilškej.

Bibliški pucžniš.

Cantate, 10. meje: (Špěwajcže temu Knjesej nowy kěr-lušch, pšhetož wón čžini džiwny! Psalm 98, 1.) Tón Knjes budže wutřecz žnyšny je wšhitkich woczow. Jes. 25, 8. — Tam horzy džat chzu dawacz temu, kiž Boži pucz mi počaša a so bych wotriješnyš so štemu, kač pšhecžel ja rufu mje wša; tam lubnyh nam škam w krašnošcži, kiž se šmjercžu hu wšacži mi. R. 797, 10. — Ef. 5, 19. — Jana 5, 25—29.

Póndžela, 11. meje: Wono so njebudže štacž pšhes wójsko a móž; ale pšhes mojego ducha, praji tón Knjes. Sach. 4, 6. — R. 164, 5. — Psalm 99, 100. — 5. Móš. 4, 20—40.

Wutora, 12. meje: Moja wutroba je hotowa; Božo, moja wutroba je hotowa, so ja špěwam a šhwalu. Pš. 57, 8. — R. 614, 4. — Šebr. 12, 14—29. — 5. Móš. 5, 1—19.

Serjeda, 13. meje: Ty šny pomozniš šyrotow. Pš. 10, 14. — R. 664, 1. — Šebr. 13, 1—3, 5—12. — 5. Móš. 20—30.

Šhtwórtk, 14. meje: Bojošcž toho Knjesa je rošwucjenje i mudrošcži; a přjedy džyli so i čžecži pšhišdže, dyrbi so čžerpicz. Pšhišł Salom. 15, 33 — R. 668. — Šebr. 13, 13 hacž 25. — 5. Móš. 6, 1—9.

Pjatt, 15. meje: Knježe, mój Božo, wulke hu twoje džiwny a twoje myšle, kotrež ty nasche dla mašch; na tebe ništo njeje podobny: ja chzu je pšhipowědacž a wo nich rěčecž, kotrež tak wulke hu, so je ništo njemóže pšheliczicž. Pš. 40, 6. — R. 297, 5. — Titus 1, 1—4. 2, 11—15. — 5. Móš. 6, 10—19.

Ssobota, 16. meje: Pošbėhajmy nasche wutroby a ruzny i Bohu i njebješam. Šrudn. kěr. 3, 41. — R. 364, 6. — Titus 3, 1—8. — Jes. 55, 6—11.

Šištowanje. Do Drj. a kni. L.: Džat ja lube poštrony wšchem a ja pěknu pošlanču. Hdžy móžno, wošjewi so tež wo tym něšcho. — R. Š. W.: Džat ja wšcho. Wošjewimny, kač nam móžno. Redaktor.

Sa Rogate (Bože špicže): R. w N. — Sa Graudi: R. . . čž w B. — Sa Šwjatki: L. w B.